

Előszó

Különleges örömet jelent számunkra, hogy a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola Filozófia Tanszéke Scintillae Sapientiae könyvsorozatának új kötetét nyújthatjuk át Olvasóinknak. Meghívott vendégszerzőink mindmind valamiképpen személyesen kapcsolódnak hozzánk. Fehér M. Istvának egykor magam lehettem hallgatója. Mezei Balázssal s kollégáival szakmai együttműködésünk már jó néhány esztendőre tekinthet vissza; közülük Szombath Attila szintén nem először fordul meg nálunk – korábban Főiskolánk oktatója volt. Hasonlóképpen közel áll hozzánk Puskás Attila atya, aki korábban szintén tanított nálunk.

A kötetünk alapjául szolgáló konferencia kifejezett célja saját tanszéki kollégáink munkája egy-egy szeletének bemutatása volt. Mindannyian fölkértünk egy-egy vendéglőadót, hogy korreferátorként reagáljon az elhangzottakra, illetve az illető kolléga munkájára. A szerénység megköveteli, hogy jelezzem: nagyjából doktori dolgozatokról van szó. Jómagam egy immár több mint egy évtizede készült írást gondolhattam át. Lúcia nővér doktori dolgozata frissebb. E kötet szerkesztésének idején Levente és Zsolt pedig még a megmérettetés előtt álltak. Akárhogy is: a szakmailag fölkészült korreferátor előadóinktól mindannyian csak tanulhatunk. Ezért különösen izgalmasak voltak konferenciánk diszkussziói, ezek nem egy tanulsága lecsapódott ezen oldalakon.

*

Jóllehet e kötet nem az *Amici Sapientiae* sorozatunk része, annak címe mégis alkalmazható rá. Hisz e cím egyszerre utal Főiskolánknak s magának a Bölcsességnek a barátaira: olyan filozófus és teológus kollégákra, akik szakmai kapcsolatban állnak intézményünkkel, s akiket a gondolkodás szabadsága és az értelem fölfedezése iránti elkötelezettség egyesít velünk.

Főiskolánk nevéhez híven ápolni kívánja a *keresztény bölcsesség* hagyományát, egyszersmind a bölcsesség keresztény hagyományában, tehát e bölcsességet gyakorolva kíván élni, azaz minden emberi értékre nyitottan, tanulásra készen, befogadva a jót, a szépet, az igazat, a bölcsesség egyetemes kincseit. Természetesen fősőfokú tanulmányaink, tudományos munkánk nem

önmaguktól tesznek jobbbá, igazabbá, bölcsebbé bennünket. A szellem világa ugyanis a szabadság világa, s e szabadságunk mindig a személyes válaszunk felelősséget is jelenti.

E felelős szabadságunkból, a szabadság felelőségéből kiindulva képes intézményünk – egy szerzetesi hittudományi főiskola – szellemi és lelki értelemben befogadó helyévé lenni. Ezért katolikus helyként egyszerre hivatásunk a legtágabb értelemben vett egyetemes keresztény hagyomány eleven őrzőjeként és továbbadójaként föllépünk; valamint ugyane hagyományhoz hűségesen kell bölcs párbeszédet folytatnunk a valósággal.

E befogadó, baráti párbeszéd helye lenni, s lassan párbeszéddé válni, azaz nyitottan fogadni mindenfajta emberi értéket és bölcsességet – kiváltképpen időszerű, szemlélődő, szerzetesi föladatnak tűnik föl korunkban. Kéz-zelfoghatóan ezt jelenti számunkra a bölcsesség műhelyében dolgoznunk. Az említett konferencia, valamint a következő oldalakon olvasható anyaga célja egyaránt e távlatok szolgálata.

Őszintén köszönöm kollégáimnak és szerzőtársainknak, hogy együtt beléptünk e párbeszédbe, közösen a bölcsesség műhelymunkásai lehettünk! S hálásan köszönöm minden Kedves Munkatársamnak, akik gondosságukkal lehetővé tették a konferenciánkat és anyagának könyvként megjelenését. Külön köszönöm Rektorunk támogatását.

Bakos Gergely OSB,
sorozatszerkesztő